

"Déu és un pare pacient, que sempre ens espera amb el cor a la mà per acollir-nos, per perdonar-nos"

Dm, 22/07/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Àngelus del Papa Francesc. Diumenge 20 de juliol de 2014

La litúrgia d'aquest diumenge ens ofereix algunes paràboles evangèliques, és a dir, narracions curtes, que Jesús va emprar per anunciar a les multituds el regne del cel. Entre les paràboles que avui ens presenta l'Evangeli d'avui, n'hi ha una que és força complexa, en la qual Jesús dona als seus deixebles una explicació sobre la coexistència del bé i del mal: es tracta del blat bo i el jull, relat que aborda el problema del mal en el món i posa de relleu la paciència de Déu (cf. Mt 13,24-30.36-43). L'escena té lloc en un camp en què el blat és sembrat per l'amo del camp; però heus ací que una nit arriba l'enemic i sembra el jull: aquest últim mot és un terme que prové de la mateixa arrel hebrea del nom "Satanàs", que es refereix al concepte de divisió. Tots sabem que el diable sempre procura crear divisions entre les persones, les famílies, les nacions i els pobles. Els servents voldrien arrencar ben aviat les males herbes, però l'amo del camp els ho impedeix: "No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquéssiu també el blat" (Mt 13, 29). Perquè tots sabem que el jull, és a dir, les males herbes, quan creixen s'assemblen tant a la bona llavor, que llavors hi ha el perill de confondre'l.

L'ensenyament de la paràbola és doble. En primer lloc, se'ns diu que el mal al món no ve de Déu, sinó de l'enemic, el diable. Curiosament, el maligne per a sembrar la discòrdia, aprofita la fosca de la nit, i ho fa en mig de la confusió; ell va allà on no hi ha llum per a sembrar la discòrdia. Aquest enemic és ben astut: ha sembrat el mal enmig del bé, per la qual cosa és gairebé impossible per a nosaltres separar-los clarament; però Déu, al final, pot fer-ho.

I aquí arribem al segon tema: el contrast o contraposició que hi ha entre la impaciència dels funcionaris i l'espera pacient de l'amo del camp, que representa a Déu. De vegades, nosaltres en fem massa via a jutjar, a classificar, tot posant aquí els bons, i més enllà els dolents... Però recordeu la pregària d'aquell home orgullós: "Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest publicà" (cf. Ll 18, 11). En canvi, Déu sap esperar. Ell ve al camp de la vida de cada persona, s'hi fa present amb la paciència i la misericòrdia: Ell veu molt millor que nosaltres la brutícia i el mal, però també veu les llavors de bé i espera amb confiança que madurin. Déu és pacient i espera. Que bonic això! El nostre Déu és un pare pacient, que sempre ens espera i ens espera amb el cor a la mà per acollir-nos, per perdonar-nos. Ell sempre ens perdona si anem a Ell.

L'actitud de l'amo del camp és la de l'esperança fundada en la certesa que el mal no té ni la primera ni l'última paraula. És gràcies a aquesta esperança pacient de Déu que les mateixes males herbes, és a dir, el cor dolent, ple de pecats, amb el temps pot esdevenir com la bona llavor. Però compte: la paciència no és indiferència evangèlica al mal; no es pot crear confusió entre el bé i el mal! Davant de les males herbes que hi ha en el món, el deixeble del Senyor està cridat a imitar la paciència de Déu, a nodrir l'esperança amb el suport d'una fe indestructible en

la victòria final del bé, que és la victòria de Déu.

Al final, de fet, tot mal serà eliminat i rebutjat: en el moment de la collita, és a dir, del judici, els segadors realitzaran l'ordre de l'amo del camp quan demani separar el jull per a ser cremat (cf. Mt 13:30). En aquell dia de la collita final el jutge serà Jesús, Aquell que va sembrar la bona llavor en el món i que va esdevenir Ell mateix "gra de blat", que va morir i va ressuscitar. Al final tots serem jutjats amb la mateixa mesura amb què nosaltres mateixos jutgem: la misericòrdia que hem emprat envers els altres també serà utilitzada amb nosaltres. Demanem a la Mare de Déu, Mare nostra, que ens ajudi a créixer en paciència, esperança i misericòrdia envers tots els germans.

Traducció: Xavier Bordas -Catalunya Religió